

Λίμαρ. 2.3. Π. Β. 2. 3. 3387, 1914

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟΥ
ΣΤΡΑΤΟΥ

ΑΠΟΜΑΧΟΣ,

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Γ'. (ΑΘΗΝΗΣΙ, 34 Δεκεμβρίου 1859) ΑΡΙΘ. 3.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Περὶ τῶν ἀρχαίων ὑδραγωγείων τῶν εἰς τὴν πεδιάδα
τῶν Ἀχαρνῶν σωζομένων καὶ περὶ τῶν ὑδάτων τῶν
Ἀθηνῶν ἐν γένει.

ὑδάτων

ὑπὸ

ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ Κ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΥ.

Λοχαγοῦ τοῦ Μηχανικοῦ

καὶ Εἰσηγητοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν.

κτλ. κτλ.

Πρὸς τὸ βορειανατολικὸν μέρος τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν, τανῦν Μενίδι, εἰς τὴν ἄλλοτε εὐφορωτάτην πεδιάδα τῶν Ἀχαρνῶν, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς τετάρτου τοῦ χωρίου, σώζεται ὀπή κυκλικὴ κανονικῶς κτισμένη, βάθος ἔχουσα πέντε μέτρων' ἐκ τῆς ὀπῆς ταύτης διευθυνόμενός τις πρὸς βορρᾶν κατὰ τὰς ὑπορείας τοῦ Πάρνηθος παρατηρεῖ σειρὰν κανονικὴν φρεάτων καὶ ὀπᾶς ὀρθογωνίους ἐχόντων, καὶ τῶν ὀπῶν ὁ ἄξων πρὸς βορρᾶν διευθύνεται. Ἐξ αὐτῶν τῶν φρεάτων ἄλλων μὲν τὰ στόμικ εἰ-

σι καταφανῆ καὶ κανονικῶς κτισμένα, ἀβαθῆ καὶ πλήρη χρώματος, ἄλλων δὲ μόνον τὰ ἔχνη διακρίνονται ἐκ τῆς ἀνυψώσεως τῶν χωμάτων καὶ ἐκ τῶν τεμαχίων τῶν σταλακτιτῶν, οἵτινες εἰς τὰ ὑψώματα ἐπὶ τῶν χωμάτων εὐρίσκονται, ὅπερ δεικνύει ὅτι πρὸ χρόνων τὰ ὑδραγωγεῖα ἐπιμελῶς ἐκαθαρίσθησαν. Ἡ διεύθυνσις τῶν φρεάτων, ἦν ἀνωτέρω διέγραψα σημειοῦται ἐπὶ τοῦ διαγράμματος διὰ τῶν γραμμάτων Α. Β, ὡς καὶ τὰ ἀνεωγμένα φρέατα, ὧν αἱ ὀπαὶ εὐκρινῶς φαίνονται διὰ μέλανος χρώματος, τὰ δὲ ἔχνη αὐτῶν δια κιτρίνου χρώματος καὶ ἐνὸς ἀστερίσκου· ἡ παράστασις τῶν ὀπῶν ἐπὶ τοῦ σχεδίου γέγονεν, εἰς ἣν τὴν σήμερον κατάστασιν σῶζονται, ἡ δὲ τοῦ ὕδατος διεύθυνσις σημειοῦται διὰ ἐστιγμένης γραμμῆς. Εἰς τὸ σημεῖον Β. ὑπάρχει φρέαρ τὸ ὁποῖον ἀτελῶς καθαρισθὲν ἄφθονον ὕδωρ χορηγεῖ· ἡ καθαρις τοῦ φρέατος ἐπροχώρησε μέχρι 23μ. βάθος· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ἀναβρῦον ὀρμητικῶς ἐμπόδιζε τὴν περαιτέρω ἐργασίαν· ἀγνοοῦμεν δὲ ποῖον τὸ βάθος τοῦ φρέατος μέχρι τῆς ὑπονόμου τοῦ ὑδραγωγείου. Ἐκ τοῦ σημείου Β πρὸς βορρᾶν πάντ' αὐτῶν διευθυνόμενοι ἀνακαλύπτομεν εἰσέτι ἔχνη τινὰ ὑδραγωγεῖα ἐπὶ ὀριαν δ' αὐτῶν δὲν ἐδυνήθηεν ν' ἀνακαλύψω σημεῖα ἐμφαίνοντα τὴν ὑπαρξίν ἔχνου ὑδραγωγείου· πλησίον δὲ τοῦ τελευταίου ἔχνου ὑπάρχει μέγα ἀνοιγμα ἀβαθὲς πλήρες χρώματος, ὅπερ εἰς τὸν χάρτην ἐσημείωσα μέγα ἔχνος. Τὰς ἀναγνωρήσεις μου ἐπέκτεινα πρὸς ἀνεύρεσιν νέων ἔχνων μέχρις τοῦ Βαριπώπη καὶ τῆς Ἄμπολις, περὶ τῆς τελευταίας ταύτης θέσεως, ἥτις ἐντὸς μεγάλου ρεύματος κεῖται, οἱ κάτοικοι τοῦ Μενιδίου πολλὰ ἐκ παραδόσεως διηγούνται, ἀλλὰ πάντα εἰσὶν ἀδέσποτα, διότι οὐδὲν σημεῖον ἀνεκάλυψα, ἐξ οὗ δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ πηγὴν ἄφθονον ὕδατος ἢ σχέσιν τινὰ μὲ τὰ σωζόμενα ὑδραγωγεῖα. Ἐκ τῆς διεύθυνσεως Α Β νέαι διεύθυνσεις πλάγαι πρὸς ἀνατολὰς ἄρχονται. Ἡ ἐκ τοῦ σημείου Α διεύθυνσις διέρχεται ὑπὸ τὸν ποταμὸν Σχοινᾶ καὶ φθάνει μέχρι τοῦ Μονομμάτι, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ κειμένου. Εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, εἰς βάθος 9μ. ὑπάρχει κυκλικὴ ὀπή ἐξ ἧς ῥέει ἄφθονον ὕδωρ (600 ὄρ.) τὸ ὕδωρ αὐτὸ δι' ὀχετῶν πρὸς τοὺς παρὰ τὸν Κηφισσοῦ ὑδρομύλους

διευθύνεται· ἐπειδὴ δὲ τὸ ὕδωρ ὑψοῦται ἐπαισθητῶς, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐρειπίων ὑδρομύλου τινὸς παρὰ τῷ Μονομμάτι, τεκμηρίον ἐστὶν ὅτι ἐκ πηγῆς ὑψηλῆς τὸ ὕδωρ διοχετεύεται. Ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω πлагίας διεύθυνσεως εἰσὶν εἰσέτι ἡ Μ καὶ Ν τῶν ὁποίων τὰ ἔχνη πέραν τοῦ σημείου Μ καὶ Ν εἰσὶν ἀφανῆ, ἀλλ' οὐδὲ μία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι καὶ αὐταὶ ἐκ τῆς διεύθυνσεως Α Β ἀποσπῶνται· αἱ διεύθυνσεις τῶν ὑδραγωγείων Μ καὶ Ν ἐνοῦνται μὲ ἐτέρας διεύθυνσεις ὑδραγωγείων σχεδὸν παραλλήλων τῆς διεύθυνσεως Α Β κειμένων.

Ἐκ τοῦ σημείου Α τὸ ὑδραγωγεῖον Α Β εἰς δύο διεύθυνσεις χωρίζεται, ἡ μὲν πρὸς τὸ χωρίον Ἀχαρνῶν, ἡ δὲ πρὸς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ἢ τοῦ Πειραιῶς· σῶζονται δὲ μέχρι τὴν σήμερον δύο ἀρχαῖα κτίρια ἐξ ἀσβεστοκονίας καὶ μικρῶν λίθων ὀκοδομημένα θολωτὰ, ἅτινα κατὰ παράδοσιν λουτροὶ καλοῦνται· ἐκ παραδόσεως δὲ οἱ γέροντες τοῦ Μενιδίου ἤδη διηγούνται ὅτι ὕδατα ἐξ αὐτῶν τῶν οἰκοδομῶν διήρχοντο καὶ ὅτι σημεῖα διανομῆς ὑδάτων ἦσαν. Ἡ παράδοσις δὲν εἶναι ἀπίθανος, διότι χωροσταθμῆσας τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν εὗρον ὅτι εἶναι ἡ φυσικωτέρα τῶν ὑδάτων ῥοή· ἔνα δὲ βεβαιωθῆ τις, ἀπαιτεῖται νὰ γείνωσιν ἀνασκαφαί, ὡς παρακατιῶν ἀναφέσω.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω διεύθυνσεων τῶν ὑδραγωγείων, ἑτέρας σειραὶ ὅμοιαι τῶν διαγραφεισῶν παρατηροῦμεν εἰς τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Σχοινᾶ. Ὁ ποταμὸς Σχοινᾶς κλάδος ἐστὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, τὰς πηγὰς του ἐκ τοῦ Πάρνηθος ἔχων· εἰς τὴν πρὸς δυσμὰς ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Σχοινᾶ αἱ ὀπαὶ τῶν φρεάτων μέχρι τοῦ σημείου Φ φθάνουσι, καὶ ἐκεῖθεν οὐδὲν ἔχνος πλέον φαίνεται. Εἰς δὲ τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν ἑτέρα σειρά φρεάτων ὑπάρχει παραλλήλως τῆς πρώτης μέχρι τοῦ σημείου Ρ. Ἐκ τοῦ τελευταίου σημείου τούτου εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν ἀναφαίνονται νέαι ἔχνη κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Τατογίου. Φαίνεται δὲ ὅτι τὰ παρὰ τὸν ποταμὸν Σχοινᾶ ὑδραγωγεῖα προσλαμβάνοντα καὶ ὕδωρ ἐκ τῆς διεύθυνσεως Α. Β. διὰ τῶν δικιμῶν ὑδραγωγείων Ν. Α. Μ.

ήνοῦντο με τήν διεύθυνσιν, ήτις εκ του σημείου Α. προς τας ὄχθας του Κηφισου εκτεινεται, και οὔτω προς την πόλιν και τον Πειραια ἀφθονον ὕδωρ διωχέτευον.

Τὰ ἔχνη εν γένει των ὑδραγωγείων διευθύνονται ἀπο βορρᾶν προς μεσημβρίαν και φθάνουσι μέχρι του σημείου Β. εκ του σημείου τούτου οὐδεν ἔχνος πλέον φαίνεται. Τὰ ἔχνη εἰσι καταφανῆ εις τὸ μέρος τῆς πεδιάδος τὸ μὴ καλῶς καλλιεργημένον, καθ' ὅσον δὲ προς τὸ χωρίον Μελιδι πλησιάζομεν, και αἱ γαῖαι μᾶλλον καλλιεργοῦνται και πᾶν ἔχνος ἐξαφανίζεται.

Ἡ πεδιάς των Ἀχαρνῶν εν γένει εἶναι ἀνυδροσ, και εις οὐδεν μέρος αὐτῆς βέει ὕδωρ, οὐδὲ τεχνικῶς οὐδὲ φυσικῶς. Ὡς εκ των εὐρεθέντων ἐρειπίων ἀρχαίων τινῶν ὑδραγωγείων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς παρὰ τας ὄχθας του ποταμοῦ Σχοινᾶ κατὰ την θέσιν Ῥέθη και παρὰ τον Κηφισόν ποταμόν πλησίον του ἁγίου Νικολάου, ἐξάγεται ὅτι ἡ πεδιάς ἠδρευετο τὸ πάλαι δι' ὑδάτων εκ του Τατογίου ἀναδρύντων. Τὰ ὑδραγωγεία δὲ ταῦτα συνίσταντο εκ μεγάλων ὀπτοπλίθων Μ. 0,64, Π 0,47. Χ. 0,05 συνδεδεμένων μεταξὺ των δια μολύβδου, πολλά τεμάχια αὐτῶν ὑπάρχουσι εις τὸ Μελιδι. Τῆς αὐτῆς κατασκευῆς ὑδραγωγείον σώζεται και εις τον δῆμον Φυλῆς (Χασιᾶς) δι' αὐτοῦ τὰ ὕδατα του Πάρνηθος προς τὸ χωρίον Μάνδρα διωχέτευοντο.

Ἐκ των ὑπορειῶν του Πάρνηθος μέχρι του ἁγίου Νικολάου εις κανέν σημειον τῆς πεδιάδος, οὐδὲ εις τας ὄχθας του ποταμοῦ Σχοινᾶ, ἀναβρῦει ὕδωρ· ἀλλ' εκ τῆς δυτικῆς ὄχθης του Κηφισου, ἔθθα σώζεται ἡ Ἐκκλησία ὁ ἁγιος Νικόλαος, μέχρι του ἀγροῦ του Μισιρλῆ πλέον των ἐδομημένων πηγῶν φαίνονται. Αἱ πηγαὶ δὲ αὗται εἰσιν ὡς ἔγγιστα εις την αὐτὴν ὀριζόντιον γραμμὴν και βέουσι προς τον ποταμόν κατὰ ποσότητα ὕδατος πλέον των 4000 δρ. Τὸ ὕδωρ τὸ προς τον κῆπον του Χασεκι διοχετευόμενον εκ τῆς ἐνύδρου ὄχθης ταύτης του ποταμοῦ ἀναβρῦει ἐξ ἀγνώστου πηγῆς· περιέργον δὲ εἶναι ὅτι εις την ἀπέναντι του ποταμοῦ ὄχθην τὴν ἀνατολικὴν οὐδεμίαν πηγὴν ὕδατος ὑπάρχει.

Κατὰ την ἐμὴν γνώμην ὅλα τὰ ὕδατα τὰ κατὰ μήκος του ποταμοῦ βέοντα εἰσιν εκ των ἀρχαίων ὑδραγωγείων, ἄτινα, ὡς εκ τῆς κακῆς καταστάσεως αὐτῶν, διέρχονται διὰ των γαιωδῶν διαστρώσεων τῆς πεδιάδος και προς τον ποταμόν ἐξοδον ἔχουσιν. Ἴνα δὲ βεβαιωθῆ τις περι τῆς διευθύνσεως των ὑδραγωγείων και τῆς ὡς ἔγγιστα ποσότητος του ἐν αὐτῷ ὕδατος, ἀπαιτεῖται νὰ γίνωσιν ἀνασκαφαὶ εις διάφορα μέρη, ἰδίως δὲ εις τον ἁγιον Νικόλαον και εις τὸ Μονομματι.

Ἐν γένει, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν ποσότητα του ὕδατος, ὅπερ τὸ εις τὰς ὑπορείας του Πάρνηθος φρέαρ ἔχει, τὴν βοήν του ὕδατος, ήτις ἀκούεται εκ του σπηλαιου, τὸ ὅποιον εκ παραδόσεως γνωρίζουσι ὅτι ἐκεῖθεν τὰ ὕδατα διενεῖμοντο κατὰ διάφορους διευθύνσεις, τὴν ποσότητα και τὴν ταχύτητα του ὕδατος τῆς πηγῆς του Μονομματιου, τὰς διάφορους πηγὰς αἰτινες καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς δυτικῆς ὄχθης του Κηφισου ποταμοῦ ἀπο τον ἁγιον Νικόλαον μέχρι του ἀγροῦ του Μισιρλῆ βέουσι, και τὴν θέσιν των ὑδραγωγείων ὡς προς τὰ βέυματα και κλίσεις των περικυκλούντων τὴν πεδιάδα των Ἀχαρνῶν ὄρεων, και σκεπτόμενοι ἐπὶ των ἀρχῶν ἐφ' ὧν στηρίζονται ἡ δι' ὑπονόμων διοχέτευσις των ὑδάτων, δυνάμεθα με μεγάλην πιθανότητα νὰ γνωμοδοτήσωμεν ὅτι τὰ περι οὗ ὁ λόγος ὑδραγωγεία καθαρισθέντα και ἐπισκευασθέντα μεγάλην ποσότητα και ἀφθονον παρέξωσιν ὕδατος εις την πόλιν των Ἀθηνῶν και τὸ πεδίον αὐτῆς.

Πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, πλησίον τῶν ἐρειπίων τοῦ ἀρχαίου ναοῦ ΝΝ εὐρέθη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή ἐπὶ πλακῶς ἐκ Πεν-
τελήσιου μαρμάρου.

Ω Ι -
Ο Ι Θ
Θ Υ Κ Α Ι
Ε Ν Ο Υ Ο Ι Ι
Ο Κ Λ Ε Ι Ο Υ Σ Α Σ
Ι Ω Σ Ε Φ Ω Ι Τ Ε Τ Η
Ν Ν Α Ι Α Ν Τ Η Ν Ε Κ Κ Τ
Υ Χ Ω Ρ Ι Ο Υ Α Π Α Ν Τ Ο Σ
Ε Α Υ Τ Ω Ν Ε Ι Ν Α Ι Κ Α Ι Ε
Ξ Ε Ι Ν Α Ι Α Υ Τ Ο Ι Σ Α Γ Ε
Ι Ν Υ Π Ο Ν Ο Μ Ο Υ Σ Δ Ι Α Τ
Ο Υ Χ Ω Ρ Ι Ο Υ Ο Π Ο Ι Α Ι Α
Ν Β Ο Υ Λ Ω Ν Τ Α Ι Κ Α Ι Ο Η
Ο Σ Ο Υ Σ Α Ν Β Ο Υ Λ Ω Ν Τ Α
Κ Α Ι Β Α Θ Ο Σ Τ Ω Ν Υ Π Ο Ν
Ο Μ Ω Ν Ο Π Ο Σ Ο Ν Α Ν Β Ο Υ
Λ Ω Ν Τ Α Ι

Ἡ ἀνωτέρω ἐπιγραφή διαγράφει τοὺς ὄρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους οἱ ἐργολάβοι ὑποχρεοῦνται τὴν ἀνέφξιν ὑπονόμων διὰ τοῦ χω-
ρίου. . . . Ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων εἰκάζομεν ὅτι
γέγραπται περὶ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα, δηλ. 450 Π. Χ.
Οὐκ ἐστὶ δὲ ἀσχετος μὲ τὰς σωζωμένας ὑπονόμους.

Ὅτι δὲ οἱ Ἕλληνας ὑπογείως διωχέτευον τὰ ὕδατα, τοῦτο
παρατηροῦμεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς· ὅλα
τὰ ἀρχαῖα φρέατα ὑπονόμους ἔχουσιν. Ὁ Πλούταρχος εἰς τὸν
βίον τοῦ Σόλωνος ἀναφέρει ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ὑπάρχουσι
ποταμοὶ καὶ πηγαὶ (ἀένααι) ὕδατος, ἐνεκεν τούτου κατεσκευά-
σαν φρέατα δημόσια ἐκ τῶν ὁποίων ἐδύναγτο οἱ πολῖται νὰ

λαμβάνωσιν ὕδωρ, ὅτε δὲ εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων σταδίων
ἐκ τῶν δημοσίων φρέατων ἀνωρύξαντες φρέαρ, δὲν εὐρωσιν ὕδωρ,
νὰ λαμβάνωσι παρὰ τοῦ γείτονος.

(Πλούταρχος Βίος τοῦ Σόλωνος.)

«Ἐπειδὴ δὲ πρὸς ὕδωρ οὔτε ποταμοὶς ἐστὶν ἀέναοις, οὔτε λί-
μναις εἰσὶν, οὔτ' ἀφθόνοις πηγαῖς ἡ χῶρα διαρκῆς, ἀλλ' οἱ πλεῖ-
στοὶ φρέασι ποιητοῖς ἐχρῶντο, νόμον ἔγραψεν, ὅσον μὲν ἐστὶ
»δημόσιον φρέαρ ἐντὸς ἵππικου, χρῆσθαι τούτῳ. Τὸ δὲ ἵππικόν
»διάστημα τεσσάρων ἦν σταδίων· ὅπου δὲ πλεῖον βάθος παρ' ἐ-
»αυτοῖς μὴ εὐρωσι, τότε λαμβάνειν παρὰ τοῦ γείτονος ἐξάχουν
»ὑδρεῖαν δις ἐκάστης ἡμέρας πληροῦντας· ἀπορία γὰρ ᾤετο δεῖν
»βοηθεῖν, οὐκ ἀργίαν ἐφοδιάζειν. . . .

Ὁ Πausανίας ἀναφέρει περὶ τῆς κρήνης ἣν ὁ Θεαγένης κατε-
σκευάσεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων.

«Ἔστι δὲ ἐν τῇ πόλει κρήνη, καὶ σφίσις ᾠκοδόμησε Θεαγέ-
»νης, οὐ καὶ πρότερον τούτων ἐπεμνήσθη, θυγατέρα αὐτὸν συν-
»οικίας Κύλωνι Ἀθηναίῳ· οὗτος ὁ Θεαγένης Τυραννήσας ᾠκο-
»δόμησε τὴν Κρήνην, μεγέθους ἕνεκα κόσμου καὶ εἰς τὸ πλήθος
»τῶν κίωνων θεᾶς ἀξίαν· καὶ ὕδωρ εἰς αὐτὴν ῥεῖ καλούμενον
»Συθιδῶν νυμφῶν.»

Ἡ Κρήνη αὕτη σώζεται καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν θέσιν κα-
λουμένην Πηγαδάκεια· εἶναι φρέαρ βαθύτατον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου
εὐρον τοὺς κίονας μὲ τοὺς ὁποίους ἐκόσμησε τὴν κρήνην ὁ Θεα-
γένης· τὸ δὲ ὕδωρ τοῦ φρέατος ἐκ τῶν ὀρέων δι' ὑπονόμων διο-
χετεύεται. Μεγίστην δὲ περὶ τῶν ὑδάτων τῶν Ἀθηνῶν τὸ πάλαι
ὁ δῆμος μέριμναν εἶχε, τοὺς ἐπὶ τῶν ὑδάτων διατεταγμένους
διὰ τὴν ἐπιτήρησιν αὐτῶν, ἐπιστάτας τῶν ὑδάτων ἐκάλουν. Ὁ
Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι Θεμιστοκλῆς ἦν τῶν ὑδάτων ἐπι-
στάτης.

Τὸ πάλαι κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀθηναίου κατέρρεον εἰς
τὰς Ἀθήνας ὕδατα· ὁ Βιτρούβιος ἀναφέρει ὅτι τὸ εἰς τὰς Ἀθήνας
καὶ Πειραιᾶ καταρρέον ὕδωρ εἶναι κακῆς ποιότητος.

«Ἐπάρχει εἶδος ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἐνῶ δὲν εἶναι ἀποχρῶντος

»καθαρόν, ἔχει πρὸς τούτοις ἀφρόν ὡς ἄνθος ἐπιπολάζοντα ἐπὶ
 »τῆς ἐπιφανείας του, ὅμοιον κατὰ τὸ χρῶμα μὲ πορφυροῦν ὕελον.
 »τοιούτου ὕδωρ παρατηρεῖται μάλιστα εἰς τὰς Ἀθήνας· διότι
 »ἔκει τὸ ἐκ τοιούτων τόπων καὶ πηγῶν ὕδωρ εἰσέρχεται εἰς τὸ
 »Ἄστυ καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ· ἐξ αὐτῶν ὅμως οὐδεὶς πίνει ἕνεκα
 »τῆς κακῆς του ποιότητος, ἀλλὰ χρῶνται πρὸς πλύσιν καὶ ἄλ-
 »λας ἀνάγκας. Πίνουσι δὲ ἐκ φρεάτων, καὶ οὕτως ἀποφεύγουσι
 »τὰς ἐλλείψεις τοῦ ὕδατος. (vitrur βιβλ. III. c. III).

Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἔπινον ἐκ τῶν περὶ οὗ ὁ λόγος ὑδάτων, ἐ-
 χρῶντο δὲ μόνον πρὸς πλύσιν· τὸ πότιμον ὕδωρ ἠρῶντο ἀπὸ
 φρεάτων, τῶν ὁποίων ἡπόρει ἡ πόλις.

«Φρέατα μὲν γὰρ καὶ διὰ πάσης τῆς πόλεως ἐσί.» (Παυσανίας).
 Ἄγνοομεν δὲ τὰς πηγὰς τῶν καταρρέοντων τότε εἰς τὴν πόλιν
 ὑδάτων.

Ἡ ἀμέλεια τῶν ἀνθρώπων ἄφησεν ἔκπαλαι ν' ἀπολείψωσι
 καὶ τὰ ὕδατα τῶν πηγῶν καὶ τῶν ποταμῶν, ὑγραινόντων
 ἄλλοτε τὴν περιοχὴν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τὰ ὁποῖα ἠλαττώ-
 θησαν διὰ τὴν ἔλλειψιν φυτείας ἀπορροφώσης τὴν ὑγρασίαν,
 ἢ ἔλαβον ἄλλην διεύθυνσιν ὑπορρέοντα ὑπὸ τοῦ ἐδάφους. Ὡς
 περιγράφεται ἡ χώρα παρὰ τῶν μᾶλλον ἀξίων πίστεως συγ-
 γραφέων τῆς ἀρχαιότητος, ἔπρεπε νὰ ποτίζηται ἀπὸ ἀφθονώτερα
 ὕδατα, διότι εἶχε καὶ πόαν πολλὴν καὶ πλατάνους ὑψηλοῦς.
 Ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Ξενοφῶν ἐπαινῶσι τὰς ἀ-
 ρετὰς τῆς χώρας, τὴν δὲ εὐφορίαν καὶ τὴν χλωρὰν βλάστησιν
 βεβαίως ἐχρῶσται εἰς ὕδατα ἀφθονα. Ἐρευνῶν ἕκαστος εἰς
 τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς τὴν κατάστασιν τῶν ἐν Ἀθήναις πη-
 γῶν καὶ παραβάλλων αὐτὴν μὲ τὴν νῦν, πείθεται περὶ τῆς ἐ-
 λαττώσεως καὶ στερησεως τῶν ὑδάτων.

Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι εἰς τὴν Ἀττικὴν ὑπῆρχον τρεῖς
 πηγαί, ἡ Κημισσία, ἡ Λαρίνη καὶ ἡ Ἐνεάκρουνο; Καλλιρρόη.
 Ἡ τελευταία ἀρχαιοτάτη πηγὴ ἦν, τοῦ ὕδατος τῆς ὁποίας
 κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θουκυδίδου ἐχρῶντο οἱ Ἀθηναῖοι εἰς
 τὰ περὶ τὸν βίον, μετὰ δὲ ταῦτα ὑπὸ Πεισιστράτου ὠνομά-
 σθη Ἐνεάκρουνο; διὰ τοὺς ἐννέα κρουνοῦς, ἐξ ὧν ἐχρῶντο

τὰ νάματα « Καλοῦσι δὲ αὐτὴν Ἐνεάκρουνον, οὕτω κομη-
 θεῖσαν ὑπὸ Πεισιστράτου. » (Παυσαν.) Τὸ ὕδωρ τῆς Ἐνεακρού-
 νου ἐπαινεῖτο παρὰ πάντων. « Ἀπὸ τῆς Ἐνεακρούνου λούου τε
 »πίνει. » (Ἀρίστιππον πρὸς Ἄντιπ.). Ἦτο δὲ εὐκρασεστάτη ἐπομ-
 βρος καὶ ψυχρότατον ὕδωρ χέουσα τὸ θέρος. (Enneacrunos
 nimbose, astate frigidior quam. Puteusin Jovis horto
 (Plinius)).

Ποῦ εἶναι δὲ τὴν σήμερον ἡ ἐπομβρος πηγὴ καὶ τὸ ὕδωρ
 αὐτῆς; οἱ ἐννέα κρουνοὶ τῆς ἠφανίσθησαν, καὶ τὰ νάματα τῆς
 λαθόντα ὑπόνομον διέξοδον ποτίζουσι τοὺς κήπους τινός. (α).

Περὶ τῆς Λαρίνης οὐδεὶς ἄλλος μνημονεύει ἐκτός τοῦ Πλι-
 νίου, μένει δ' ἡ θέσις αὐτῆς ἀγνωστος. Ἡ Κημισσία κρήνη διε-
 τήρησε μέχρι τὴν σήμερον τὸ ὄνομα καὶ τὰ νάματα αὐτῆς.
 Εὐρίσκειται εἰς τὰ ἀρχαῖα Ἀγροκήπια τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀτ-
 τικοῦ, τὰ ὁποῖα περιγράφει ὁ Αὔλος Γέλλιος εἰς τὰς Ἀττι-
 κάς νύκτας.

Ὁ Στράβων καὶ ὁ Πλάτων ἀναφέρουσι καὶ περὶ ἄλλων ἐν-
 τὸς τῆς πόλεως πηγῶν. « Ὑπάρχουσι, λέγει, πηγαὶ καθαρῶ
 »καὶ ποτίμου ὕδατος ἐκτός τῶν καλουμένων πυλῶν τοῦ
 »Διοχάρους, πλησίον τοῦ Λυκείου· πρότερον δὲ εἶχε κατα-
 »σκευασθῆ καὶ κρήνη πλησίον χέουσα πολὺ καὶ καλὸν ὕδωρ.
 »Τώρα ὅμως δὲν εἶναι, καὶ τί παραδόξον ἐάν ἦτο πάλαι
 »πολὺ καθαρὸν ὕδωρ, ὥστε νὰ χρησιμεύσῃ καὶ πρὸς πόσιν ἔ-
 »πειτα δὲ μετεβλήθη; (Στράβων βιβλ. θ. κεφ. 19.) (β)

(α) Ὅτε τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ γέφυραν κατεσκευάζον, ἀνα-
 σκάψας τὴν κοίτην τῆς Καλιρρόης, ἀνεύρον τρεῖς ἐκ τῶν ἀναφε-
 ρομένων κρουνοῦν.

(β) Ἐπισκευάζων τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου εὐ-
 ρον ὅτι ἡ ἐκκλησία αὐτὴ κεῖται ἐπὶ τετραγώνων κίωνων ἐκ τού-
 θλων κατεσκευασμένων, κατὰ δὲ τὰς ἀνεγνωρίσεις ἀς ἕκαμον
 εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ ναοῦ τούτου, εὗρον ὅτι ἐκεῖ ἦτο τὸ πά-
 λαι δεξαμενὴ δεχομένη τὰ ὕδατα ταῦτα πρὸς τὸ με-
 σημβρινόν μέρος τῆς πόλεως, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν ὑπαρ-
 χόντων λελατομημένων ὑδραγωγείων κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύ-
 την Ὁ ἀρχιμανδρίτης τῆς ἐκκλησίας ταύτης ἐργασθεὶς ἰδίως
 εἰς τὰς ἀνασκαφὰς ταύτας συνέγραψεν ἀξιόλογον ὑπόμνη-
 μα περὶ τούτου. Ἐν τούτοις οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὑπάρχει ὅτι
 τὸ πάλαι τὸ Λυκεῖον ἔκειτο παρὰ τὴν θέσιν ταύτην.

Τέλος ὁ Πλάτων ἀναφέρει ἄλλας δύο πηγὰς, τὴν μὲν ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν μὲ ὀλίγον ὕδωρ, τὴν δὲ εἰς τὴν Ἄγραν ὑπεράνω τοῦ Λυκείου, πλησίον τῆς Πλατάνου, ὑπὸ τῆς ὁποίας παριστάνει τὸν Σωκράτην συνδιαλεγόμενον μετὰ τῶν μαθητῶν του εἰς τὸν Φαίδρον ἦτο τὸ ρεῦμα ψυχρὸν καὶ ἐπότιζε τὴν πόαν, ἀφ' ἧς ἦτο ἐστρωμένον τὸ χωρίον ἐκεῖνο.

Δίδομεν τέλος εἰς τὴν ἔκθεσιν μ' ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν ὑδάτων τῶν ποταμῶν τῆς Ἀττικῆς.

Ἦσαν οὗτοι τρεῖς, Κηφισσὸς, Ἴλισσὸς καὶ Ἡριδανός. «Ποταμοὶ δὲ εἰσὶν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὁ Κηφισσὸς ἔχων τὰς ἀρχὰς του ἐκ τῶν Τρινεμιῶν, ῥέων δὲ διὰ τοῦ πεδίου, ἐφ' οὗ Γέφυρα, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγονται οἱ Γεφυρισμοί· ὁ δὲ ποταμὸς διαβαίνων ἐκείθεν διὰ τῶν τειχῶν, τὰ ὅποια καταβαίνουσι ἀπὸ τὸ Ἄστυ εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐκδίδει εἰς τὸ Φαληρικόν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χειμαρρόοδης, κατὰ τὸ θέρος δὲ ξηραίνεται ἐξ ὀλοκλήρου. Πολὺ δὲ μᾶλλον συμβαίνει τοῦτο εἰς τὸν Ἴλισσόν, ὁ ὁποῖος ῥεεῖ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Ἄστεος (τὸ νοτιοανατολικόν). Εἰς τὴν αὐτὴν παραλίαν, διερχόμενος ὑπεράνω τῆς Ἄγρας, καὶ τῶν μερῶν τοῦ Λυκείου καὶ τῆς πηγῆς τῆς ὁποίας ὕμνησεν εἰς τὸν Φαίδρον ὁ Πλάτων (Στραβ. βιβλ. Θ. κεφ. Α'. § 23). Ὁ Ἡριδανὸς κατὰ τὸν Πausanίαν ἐκδίδει εἰς τὸν Ἴλισσόν, τὸ δὲ ὕδωρ αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ Στράβων καὶ τὰ βοσκήματα ἤθελον ἀποστραφῆ.»

Τὰ ρεῦματα τῶν ποταμῶν τούτων μικρὰ καὶ τὸ πάλαι ὄντα ἔτι πλέον ἠλαττώθησαν, εἰς τρόπον ὥστε δύναται τις διελθεῖν ἀβρόχῳ ποδὶ τοὺς ποταμοὺς κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἔτους. Φυτεῖαι δὲν ὑπάρχουσι διὰ τὴν ἀπορροφήσασιν τὴν ἰκμάδα, καὶ ἡ ὑγρασία τῆς ἀτμοσφαιρας δὲν χέεται πλέον εἰς τοὺς ποταμούς. Τὰ ὀλίγα ρεῦματα αὐτῶν παρεξέτρεζαν οἱ γεωργοὶ πρὸς ἀρδευσιν τῶν κήπων αὐτῶν, καὶ ἄλλα ὑπόνομον διέξοδον ἔλαβον ῥέοντα ὑπὸ τὴν ἄμμον διὰ τοῦτο ἀνασκάπτων τις μικρὸν εἰς τὴν τάφρον τοῦ Ἴλισσοῦ εὕρισκε ὕδωρ ἀναβρύον· οὕτως ἐξέλιπον τὰ ρεῦματα τῶν ποταμῶν καὶ δὲν ἐκδίδουσι πλέον εἰς τὸ Φαληρικόν· ὁ Κηφισσὸς διελθὼν, ὡς ἄλλοτε τοὺς ἀγρούς τῆς Κηφισσίας καὶ

ἐκεῖθεν στρέφων πρὸς τὸ πεδῖον νοτιοδυτικῶς, δέχεται τὰ νάματα ὅσα χέουσιν οἱ ἕστοι κατὰ τὸν χειμῶνα· ἀλλὰ τὴν Ἀκαδημίαν διαβάς καὶ τὰ λείψανα τῶν Πειραιικῶν τειχῶν, ἀφανίζεται ἐν τῷ μέσω τῶν ἀγρῶν, πρὶν ἔτι φθάσει εἰς τὴν θάλασσαν.

Συνέχεια τῆς συζητήσεως τοῦ νόμου τῆς καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν ἔντε τῆ Βουλῆ καὶ τῆ Γερουσίας περὶ τῆς λέξεως cadre.

(ἴδε φυλλάδιον Β'. σελ. 29.)

«Παρατήρησεν ὁ ὑπουργὸς ὅτι τῷ ὄντι αὕτη εἶναι ἡ πραγματικὴ διάκρισις τῶν τριῶν καταστάσεων τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀλλ' ἢ ἡ νεοελληνικὴ στρατιωτικὴ γλῶσσα εἰσέτι ἀμόρφωτος οὕσα, στερεῖται τῶν ἀναγκαίων λέξεων πρὸς μετάφρασιν τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι καθιερωμένων τεχνικῶν ὄρων, ὁποῖοι εἶναι π. χ. αἱ λέξεις cadre καὶ emploi τὰς ὁποίας ἠναγκάσθημεν νὰ ἐξηγήσωμεν ἀμφοτέρας διὰ τῆς λέξεως θέσεως».

Ἐν τῇ Γερουσίᾳ.

«Ἐν τούτοις ἡ Ἐπιτροπὴ θεώρησε καθήκον τῆς νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν σκέψιν τῆς τε Γερουσίας καὶ τοῦ Ἰπουργείου τὴν ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς παρατήρησιν, ἣν μακρότερον ἤδη θέλει ἀναπτύξει.»

«Τὸ Νομοσχέδιον τοῦτο βάσιν ἔχον τὸν ἐν Γαλλίᾳ ἰσχύοντα περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου Νόμον, διαφέρει τούτου ὡς πρὸς δύο διατάξεις. Ἐν τῷ ἐδαφίῳ 2 τοῦ ἀρθροῦ τούτου παρελείφθη ἢ ἐν τῷ Γαλλικῷ Νόμῳ φράσις appartenant au cadre constitutif (τουτέστι τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸν ὄργανισμὸν τοῦ στρατοῦ). Ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχει ὄργανισμὸς τοῦ στρατοῦ, καλούμενος (Cadre) δι' οὗ νομοθετοῦνται καὶ κανονίζονται αἱ ἀναγκαῖαι εἰς ἕκαστον στρατιωτικὸν σῶμα θέσεις· ἐπειδὴ ἡ ὑπαρξίς τοῦ ὄργανισμοῦ τούτου συντελεῖ εἰς τὴν τακτικοποίησιν καὶ ἀκριβῆ

»ἐξέλεγε τὸν στρατιωτικὸν προϋπολογισμὸν, καὶ τοῦ ἀριθμοῦ
 »τοῦ στρατοῦ, καὶ ἐν γένει εἰς πᾶσαν διοικητικὴν αὐτοῦ ὑπηρε-
 »σίαν, διὰ τοῦτο ὁ Γαλλικὸς Νόμος ἀναγκαίως προϋποτίθησιν
 »αὐτὸν, καὶ ῥητῶς τὴν ὑπαρξίν του ἀναφέρει. Τὸ σπουδαῖον λοι-
 »πὸν τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ θεωροῦσα, προτείνει
 »νὰ προστεθῇ ἐν τῷ ζητουμένῳ νόμῳ ἡ περίληψις αὐτοῦ διὰ τὸ
 »ἐντελέστατον, καὶ κανονικώτερον τοῦ πράγματος· διότι εἶναι
 »ἐπ' ἀναγκῆς νὰ γνωρίζωμεν πόσα σώματα στρατιωτικὰ πρέπει
 »καὶ δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν, καθὼς καὶ πόσους ἀξιωματικούς·
 »οὗτος δὲ ὁ προσδιορισμὸς ἀπαιτεῖται νὰ λάβῃ χώραν ἅπασι,
 »διότι ἄλλως δὲν θὰ εἴμεθα ποτε εἰς κατάστασιν νὰ γνωρίζωμεν
 »τί θέλομεν δαπανᾶ τακτικῶς διὰ τὸν στρατὸν, ὡς οὕσης πολὺ
 »εὐκόλου τῆς αὐξήσεως τῶν ἀξιωματικῶν, μὴ ὑπάρχοντος τοῦ
 »περὶ οὗ ὁ λόγος ὄρου.

»Ἡ Ἑλλάς, ἀνέπτυξεν ὁ Κ. ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ἰπουργῶν,
 »ἔθνος ἀρτισύστατον, ὀφείλει νὰ παραδέχεται τὰς νομοθεσίας
 »τῶν ἄλλων μεγάλων, πολυχρονίων καὶ εὐνομουμένων ἐθνῶν,
 »τροποποιούσα βεβαίως ταύτας ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν καὶ
 »τῶν ἠθῶν τοῦ λαοῦ, ὑπερὸς μέχρι τοῦδε ἔπραξε, καθὼς καὶ ἤδη
 »ἐπὶ τοῦ προκειμένου Νομοσχεδίου, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Νόμου
 »μεταφρασθέντος. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκάστη γλῶσσα ἔχει εἰδικὰς
 »λέξεις πολλάκις πρὸς παρῶσιν τῶν πραγμάτων, μὴ δυναμένας
 »ἐπιτυχῶς εἰς ἄλλην γλῶσσαν νὰ μεταγλωττισθῶσιν, ἐπέρχονται
 »ἀμφιβολία καὶ ἀμφισβητήσεις, ὡς ἤδη ἐγένετο· ἡ λέξις **emploi**
 »μεταφράζεται παρ' ἡμῶν θέσις, ἡ δὲ **cadre de l'armée**, ὡσαύ-
 »τως θέσις νενομοθετημένη, καὶ ἡ φράσις αὕτη παρ' ἡμῶν ὑποτί-
 »θησι βεβαίως τὸν ὀργανίζοντα τὰς θέσεις Νόμον. Ἐν τῷ πρώτῳ
 »ἔδαφίῳ τοῦ ἀρθροῦ 3 ἀναφέρεται ἡ ὑπομνησχομένη ὑπὸ τῆς
 »Ἐπιτροπῆς φράσις, **appartenant au cadre constitutif** διὰ τῆς
 »φράσεως· «τοῦ διωρισμένου εἰς τινὰ θέσιν τῶν σωμάτων» ἧτις
 »βεβαίως θέλει εἶσθαι προνομοθετημένη καὶ κανονισμένη. Ἐν
 »τῷ ἔδαφίῳ δευτέρῳ ῥητῶς δὲν ἀναφέρεται· ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο
 »εἶναι συνέχεια τοῦ πρώτου, ἐννοεῖται οἰκοθεν ὅτι ἀφορᾷ τοὺς
 »στρατηγούς κλπ., τοὺς ἀνήκοντας εἰς τινὰ τῶν ὀργανισμένων

»θέσεων τοῦ στρατοῦ, διότι ἄλλως δὲν ἔθελεν εἶσθαι εἰς ἐνέρ-
 »γειαν, οὐδ' ἐκ τῶν ὑποβληθησομένων ἐπομένως εἰς τὴν κατά-
 »στασιν τῆς διαθεσιμότητος· τοῦτου ἕνεκα ἐθεωρήθη περιττὴ ἡ
 »ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς φράσεως.

»Καθ' ἃ ἀνέφερον ὁ Κ. ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ἰπουργῶν,
 »παρετήρησεν ἄλλος, διὰ τε τῆς ἀγορεύσεώς του, καὶ τῆς πρὸς
 »τὰς Βουλὰς ἐκθέσεώς του, τὸ προκείμενον ἀρθρον ἔχει καλῶς,
 »καὶ ἐπομένως εἶναι παραδεκτόν, διότι καὶ ἡ προτεινομένη ὑπὸ
 »τῆς Ἐπιτροπῆς προσθήκη τῆς φράσεως **appartenant au cadre**
 »**constitutif** περιέχεται ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ἔδαφίοις αὐτοῦ καὶ
 »ἡ προσθήκη τῶν συνταγματάρχων δικαιολογεῖται. Καθ' ὅσον
 »δ' ἀφορᾷ τὰ ὑπὸ τοῦ προλαλήσαντος ῥηθέντα, παρατηρητέον,
 »ὅτι τινὰ μὲν τούτων, ὅπως εἰς θεωρητικὰς ἀρχὰς ἐναγόμενα,
 »ἀπέχουσι τοῦ προκειμένου, τινὰ δὲ περιστρεφόμενα ἀπλῶς εἰς
 »τὴν κατάχρησιν τῆς διανομῆς τῶν βαθμῶν, θέλουσι ληφθῆ
 »ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ περὶ προσδιορισμοῦ τοῦ στρα-
 »τοῦ κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος Νομοσχεδίου, καὶ ἐπομένως περιττὴ
 »καθίσταται πᾶσα περὶ τούτων ἤδη παρατήρησις.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΠΡΟΒΙΒΑΣΜΩΝ.

Ἰγνωστοποιούντες εἰς τὴν ἐπίσημον Στρατιωτικὴν Ἐφημερίδα
 τοὺς δημοσιευθέντας σήμερον προβιβασμοὺς εἰς τὰ διάφορα σώ-
 ματα τοῦ στρατοῦ, κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ πνεῦ-
 μα ὅπερ καθ' ἡμᾶς ὠδήγησε τὸν Κ. Ἰπουργόν εἰς τὰς
 μεταβολὰς ταύτας. Ὁ ἀρχαῖος γέρον καὶ ἐν ἀρχῇ ἀντισυνταγ-
 ματάρχης τοῦ Πεζικοῦ Σηλιανὸς Γονατᾶς διατελῶν παρὰ τύ-
 πους ὡς φρούραρχος Ῥίου καὶ Ἀντιβόριου, ἐπροβιβάθη συνταγ-
 ματάρχης καὶ ἐτέθη εἰς διαθεσιμότητα.

Διὰ τοῦ προβιβασμοῦ τούτου τὸ Ἰπουργεῖον διώρισε μίαν πα-

ράτυπον ἀνωμαλίαν καὶ ἀπέδωκε δικαιοσύνην εἰς τὸν γηραιὸν τοῦτον ἀξιωματικὸν, ὅστις θέλει ἀπολαμβάνει τοῦ λοιποῦ τὰς ἀποδοχὰς τῶν διαθεσίμων, ἀντὶ τῶν τῆς ἀργίας, ἃς ἐλάμβανε μέχρι τοῦδε μὲ προσθήκην ἐπιμισθίου τινός.

Οἱ ὑπολοχ. Βασίλ. Λιακόπουλος καὶ Λάμπρος Μαλάμος, μετετέθησαν εἰς τὴν χωροφυλακὴν ὡς ὑπομοίραρχοι. Ἐπίσης μετετέθησαν ὡς ἀνθυπομοίραρχοι οἱ ἀνθυπολ. τοῦ πεζικοῦ Εὐαγγέλης Σκίπης καὶ Ἰω. Κοκκίνης. Τοὺς ἀξιωματικοὺς τούτους, ἔχοντας τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα, μετέθεσε τὸ Ὑπουργεῖον εἰς τὴν Χωροφυλακὴν δυνάμει τοῦ ἀρθ. 12 § 6' τοῦ κανονισμοῦ τῆς Χωροφυλακῆς ὀρίζοντος «Αἱ χηρεύουσαι θέσεις ὑπομοιρ. δίδονται κατὰ μὲν τὰ 2]3 εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς τῶν τακτικῶν στρατευμάτων κτλ. κατὰ δὲ μόνον τὸ 3 εἰς ἐνωμοτάρχας διαπρέψαντας εἰς τὸ σῶμα τῆς Χωροφυλακῆς. Τὸ συντεὸν καὶ νόμιμον τοῦτο μέτρον ἐφαρμοζόμενοι κατὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ σώματος τῆς Χωροφυλακῆς, ὑπόσχεται ἠθικὰς καὶ πραγματικὰς ὠφελείας διὰ τε τὸν στρατὸν καὶ τὴν χωροφυλακὴν, σύνδεομένην τοῦ λοιποῦ διὰ στενοῦ συγγενικοῦ οὕτως εἰπεῖν δεσμοῦ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθ. 16 τῆς Χωροφυλακῆς οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ σώματος τούτου ἐθεωροῦντο κατὰ τὴν τάξιν ὡς ἐνός βαθμοῦ ἀνώτεροι τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἠθικὸς οὗτος βαθμὸς εἰς μὲν τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς χωροφυλακῆς ἐπροξένει ἄδικον, ὡς μεσοπροβιβασμὸς, εἰς δὲ τὴν ὑπηρεσίαν ἐπέφερεν ἀτόπους συγκρούσεις, τὸ ὑπουργεῖον ἔχον ὑπ' ὄψιν καὶ τὸν ἀπὸ 10 Ἰουνίου 1859 νέον ὀργανισμὸν τῆς χωροφυλακῆς ἀπέδωκεν εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε μοίραρχους τὸν πραγματικὸν αὐτῶν βαθμὸν, ἐξαλείψαν τοιουτοτρόπως μίαν ἀνωμαλίαν, ἥτις ἐπεκράτει εἰς τοὺς ἀνωτέρω βαθμοὺς τοῦ σώματος τούτου, καὶ ἡ ὁποία εἶχεν ἐξαλειφθῆ διὰ τοῦ νέου ὀργανισμοῦ ὀλίγον πρότερον καὶ ἀπὸ τοῦ κατωτέρω βαθμοῦ. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐχαρακτήρισε ταγματάρχας ὅλους τοὺς μέχρι τοῦδε διοικητὰς μοιραρχῶν, ὑπάρχοντας συνεπέα τοῦ πρῶτον ὀργανισμοῦ.

Τὸ Ὑπουργεῖον ὡς πρὸς τοὺς προβιβασμοὺς τῶν ἀξιωματικῶν ὠδηγήθη ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 1834 δικταγματος, καὶ ἐπροβίβασεν ἐξ αὐτῶν 2 κατὰ σειρὰν ἀρχαιότητος καὶ ἓνα κατ' ἐκλογὴν, τοὺς λοιποὺς προβιβασμοὺς ὑπηγόρευσε τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας καθ' ὅσον δι' αὐτῶν συνεπληρώθησαν ἐν μέρει αἱ κεναὶ θέσεις, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ καταλάβωσιν οἱ εἰς αὐτὰς ὑπηρετοῦντες καὶ ἔχοντες ἓνα βαθμὸν κατώτερον. Σ. Π.

ΑΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΗΣΤΟΣ ΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΔΕΚΑΝΕΩΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ φρουρίου Ὀλβίου, ἐν Ἰσπανίᾳ τῷ 1811, εἰς δεκανεὺς Ἰταλὸς, καλούμενος Βιαγκίνης, παρουσίασεν εἰς τὸν στρατάρχην Σουσσέτον τέσσαρας ἀξιωματικοὺς καὶ πέντε στρατιώτας παραδοθέντας εἰς αὐτόν. Ὁ στρατάρχης ἠρώτησε τὸν δεκανέα τοῦτον, ὅστις ἔφερε τὰ παράσημα τοῦ λεγεῶνος τῆς τιμῆς καὶ τοῦ σιδηροῦ στέμματος, ὁποῖαν ἀμοιβὴν ἐζήτει ὁ δὲ δεκανεὺς ἀπήντησε νὰ ἐπιτραπῆ αὐτῷ ἡ τιμὴ νὰ ἦναι ὁ πρῶτος ὅστις θὰ ἐφορμήσει εἰς τὴν ἐφοδὸν τῆς Ταβόραγωνος, πολιτορκουμένης τότε, καὶ εἰς τὴν αἰτησίαν του ταύτην ἐπέμενεν ὁ στρατάρχης διέταξε νὰ καταχωρηθῆ τοῦτο εἰς τὴν διαταγὴν τῆς ἡμέρας, ἵνα ἐκτελεσθῆ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, δικταχθεῖσθαι τῆς κατὰ τῆς Ταβόραγωνος ἐφόδου, ὁ ῥηθεὺς δεκανεὺς Βιαγκίνης ἦτο διατεταγμένος εἰς ἄλλην ὑπηρεσίαν· μαθὼν δὲ τὴν περὶ ἐφόδου δικταγὴν, παρουσίασθη εἰς τὸν ἀξιωματικὸν του καὶ ἐζήτησε νὰ ἀντικατασταθῆ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἵνα παρευρεθῆ εἰς τὴν ἐφοδὸν κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ στρατάρχου· παράπαντα λοιπὸν ἀπηλλάχθη τῆς ὑπηρεσίας του, καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας ἀληθῶς οὗτος πρῶτος ὁμητήσας εἰς τὴν χαλάστραν, ἔπεσε νεκρὸς ἐξ ἀπειρίων πληγῶν.

Ἐγκύκλι. ἀριθ, 42929.

Πρὸς ἀπάσα; τὰς στρατιωτικὰς ἀρχάς.

Κατόπιν τῆς διαταγῆς ἡμῶν τῆς 14 λήξαντος Αὐγούστου ὑπ' ἀριθ. 44992 περὶ συστάσεως ἀνακριτικοῦ συμβουλίου διὰ τὸν ὑπολοχαγὸν ἀντεισηγητὴν τοῦ 2ου διαρκοῦς στρατοδικείου Ἐμμανουὴλ Χ. Γεωργίου, γνωστοποιούμεν ὑμῖν ὅτι τὸ συμβούλιον ἀπεφάνθη παμφηρεῖ, ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος ὅπως ὁ εἰρημέ- νος ὑπολοχαγὸς τεθῆ εἰς ἀπόταξιν ἕνεκα παραπτώματος ἀφο- ρῶντος τὴν στρατιωτικὴν τιμὴν.

Ἀθήνησι, τῆ 2 Σεπτεμβρίου 1859.

Ὁ Ὑπουργὸς
Δ. ΒΟΤΣΑΡΗΣ.

ΑΠΟΒΙΩΣΕΙΣ.

Ὁ συνταξιοῦχος ἀνθυπολοχαγὸς Ἀναγνώστης Στύλος τὴν 4 Ἰουνίου ε. ε. εἰς Ἄργος.

Ὁ ὑπολοχαγὸς τῆς προικοδοτημένης φάλαγγος Γεώργιος Ταταράτσας τὴν 27 Ἰουνίου ε. ε. εἰς Μεσολόγγιον.

Ὁ λοχαγὸς τοῦ 2ου τάγματος τῶν ἀκροβολιστῶν Διουνύσιος Κακοράτος τὴν 24 Μαΐου ε. ε. εἰς Θήβας.

Ὁ λοχαγὸς τῆς πρεσβυτικῆς φάλαγγος Ἀθανάσιος Στέφου τὴν 26 Μαΐου ε. ε. εἰς Ἀμφισσαν.

Ὁ λοχαγὸς τῆς προικοδοτημένης φάλαγγος Ἰωάννης Κομ- ποταδίτης τὴν 5 Ἰουλίου ε. ε. εἰς Ἀμφισσαν.

Ὁ συνταξιοῦχος ἀντισυνταγματάρχης Κώστας Λιχνὸς τὴν 25 Ἰουλίου ε. ε. εἰς Λαμίαν.

Ὁ προικοδοτημένος ὑπολοχαγὸς τῆς φάλαγγος Νικόλαος Γούλης τὴν 30 Αὐγούστου ε. ε. εἰς Τρίπολιν.

Ὁ ἱλαρχὸς Ἀναστάσιος Κουτκουτάκης ὑπαπιστῆς τοῦ φρου- ραρχείου Ἀθηνῶν τὴν 20 Σεπτεμβρίου ε. ε. εἰς Ἀθήνας.

Ὁ λοχαγὸς εἰσηγητὴς παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν Ἰωάννης Παππαδόπουλος τὴν 25 Σεπτεμβρίου.

Ὁ ταγματάρχης τῆς φάλαγγος Μιλάμος τῆ 20 Δεκεμβρίου.

